

forbudne Led, men som noget, der ikke vedkommer dem. Altsaa sigtes der aldeles ikke til de Tilfælde, hvor Parterne overhovedet slet ikke leve under vedkommende Lands Lov, der sigtes kun til de Tilfælde, hvor de leve under vedkommende Lands Lov og altsaa komme i Kollision med Loven. Det, som nærmest har foranlediget denne Bestemmelse, er altsaa det, at man har ment navnlig fra et udenrigsministerielt Standpunkt, at der kunde være Betænkelighed forbunden med i en Lov udtrykkelig at autorisere en dansk Konsul til at foretage en Ægtefælsforening, som efter det Lands Love er Blodskam og en strafbar Handling. Man kan jo ikke fortænke et Land i, at det ikke tilsteder det, thi vi vilde jo ikke taale, at vore Præster viede Fjoll, hvis Forbindelse efter vor Ret var Blodskam og som Følge deraf vilde være en strafbar Handling, og derfor er der nogen Villighed og Himmelheds i, at vi mene, at saaledes kunne andre ogsaa tænke. Det er altsaa Marjagen, hvorfors denne Tilføjeelse eller Tillæg til Lit. C. er kommen om, at der ikke blot skal tages Hensyn til de paagældende Slægtfæder eller Svogerfæder i forbudne Led efter danske Forhold, men ogsaa efter det fremmede Lands Love, for at forhindre, at Blodskamsforbrydelse skal blive begaaet ved Ægtefæls Indgaaelse. Der tales ikke i § 5 Lit. C. om nogen som helst anden Hindring for Ægtefæls Indgaaelse end de forbudne Led i Slægtfæder og Svogerfæder, og alle de andre Bemærkninger, som den ærede Taler kom frem med, om Navne i Kina og Gud ved hvad, forekomme mig ligge uden for denne Sag. Det er selvfølgelig, at de Motiver, som sigte til at fastsætte Reglerne i § 5 Lit. C. kun have for sig de pa Grund af Slægtfæder og Svogerfæder forbudne Led og ikke, hvad der ellers kunde være i Bejden for Ægtefæls Indgaaelse.

Endelig skal jeg overfor den samme ærede Taler bemærke, at hvad Lit. B. angaar, at Konsulerne skulle paase, at ingen af Parterne ere bundne ved foregaaende Ægtefæder, er Forholdet jo dette, hvad der synes temmelig klart at fremgaa af Motiverne, at for den danske Parts Vedkommende skal han paase, at Parten har Ret til efter Skilsmisfen at indgaa nyt Ægtefæder. Er det altsaa en her i Danmark ved Bevilling opnaaet Skilsmisfe, saa maa han paase, at Bevillingen giver Ret til nyt Ægtefæds Indgaaelse; men for den ikke danske Parts Vedkommende, maa han følge den Regel, som følges i vedkommende Land. Naar der derimod foreligger en pure Skilsmisfedom eller andet Dokument, som

hjemler Skilsmisfe, og det ikke taler om Indskrænkning i Ret til at indgaa nyt Ægtefæder, saa maa man gaa ud fra, at Skilsmisfe er Skilsmisfe, og at den ikke hindrer nyt Ægtefæder. For den danske Parts Vedkommende, forsaavidt Skilsmisfen har fundet Sted i Danmark, maa det paases, at vedkommende efter dansk Lov, dansk Ret, har Ret til at indgaa nyt Ægtefæder; men for den anden Parts Vedkommende skal det kun paases, at det Dokument, der paaberaabes som Hjemmel for, at Ægtefædet er opløst, ikke frembyder nogen Tvivl om, at der kan indgaa nyt Ægtefæder efter den fæste Skilsmisfe.

Hvad angaar § 7 skal jeg blot bemærke hvad det ærede Medlem jo selv vil have bemærket, at der kun staar, at Konsulen kan dispensere for den danske Parts Vedkommende, han skal ikke indlade sig paa at dispensere for den fremmede Parts Vedkommende. For den danske Parts Vedkommende kan man give ham en Myndighed til at dispensere, som er nærmere bestemt af Udenrigsministeriet; det er ganske naturligt og praktisk, og det vilde efter min Mening være urimeligt ikke at affatte Loven saaledes. Thi det er bekendt nok, at med Hensyn til de saakaldte dispensable Led i Slægt og Svogerfæder faar man altid Dispensation her, det er saa godt som ufædt, at det nogensinde nægtes. Derfor vil det virkelig være meget doktrinært, om man vil sige: Nej det skal Konsulen ikke have Myndighed til, naagtet det er klart, at her hjemme i Danmark er der ikke noget i Bejden for at de kunne faa Dispensation, det gaar ikke an, at Konsulen faar denne Myndighed, der maa skrives til Danmark, og de maa maaste vente et halvt Aar paa at faa det afgjort. Jeg ser ikke nogen Betænkelighed ved at give Konsulen en saadan Myndighed, det forekommer mig at være en ganske fornuftig og naturlig Regel, at Udenrigsministeren kan bemyndige Konsulen til at dispensere i de Tilfælde, hvor man her i Danmark plejer at dispensere, og det er let at angive, hvorledes det dermed forholder sig.

Hvad endelig § 8 angaar, er det meget vanskeligt, at opstille noget bestemt, da Lovgivningerne kunne være saa forskellige. Paa de Steder, hvor Europæerne ikke leve under Landets Love, synes det ærede Medlem selv at indrømme, at man ikke kan naa længere, end at Konsulen maa skønne, om han tror, at den fremsatte Indsigelse har noget at betyde, og hvis han kommer til det Resultat, at den har noget at betyde, maa han afholde sig fra at foretage Vielsen, men hvorledes det stiller sig paa andre Steder, er det vanskeligt at sige noget afgørende om. Det maa